

Zaradoval som sa, keď mi povedali: „Pôjdeme do domu Pánovho“ (žalm 122)

Týmito slovami som začínal svoj ďakovný príhovor pred 20.-timi rokmi a som poctený, že nimi môžem začať i dnes.

Dôstojný pán prepošt*,
dôstojný pán dekan,
dôstojní páni vo všetkých hodnostiach,
vážený pán starosta s manželkou,
drahí bratia a sestry!

Pred 20. -imi rokmi sme postavili tento kostol. Nestavali sme ho pre to, aby stál, ale aby rástla živá cirkev, aby sme rástli a vzrastali všetci v láske k Bohu a blížnemu. Aby uprostred nás mal svoj príbytok živý Boh, vo svojom slove, v eucharistii a v spoločenstve. (*biskup Dávid Bartimej Tencer, OFM Cap., homília pri posviacke kostola na Islande, Reydarfjörður, 17.6.2017*)

Bola to odvážna - až opovážlivá túžba – postaviť príbytok Bohu uprostred panelákového sídliska, ktorého už podľa Šalamúna ani nebesia nebies obsiahnuť nedokážu (1Kr8:27). A tu sa sme sa pechorili s betónom, železom a tehliami. On sám nám však dal ten najväčší dôkaz svojej lásky k nám, keď sa pre nás stal kúskom chleba, slovom na počiatku ... a je s nami vždy tam, kde sú dvaja alebo traja ako spoločenstvo zidení v jeho mene...

Na prvom mieste sme tu dnes všetci ďakovali a stále ďakujeme všemohúcemu Bohu, za to, že nám dal túžbu po ňom samom. Cez svojich biskupov potvrdil svoju vôľu, že tu, uprostred dúbavského sídliska chce osobitným spôsobom prebývať medzi nami.

Vtedajší diecézny biskup, arcibiskup Ján Sokol ustanovil v roku 1993 do našej farnosti farára dp. Stanislava Vojtka s úlohou postaviť kostol. Biskup rozhodol, že bude zasvätený Duchu Svätému – tomuto inšpirátorovi Božích diel, biskup – prvý z biskupov, dnes už svätý pápež Ján Pavol II. požehnal 1.júla 1995 pri sv omši v Šaštine základný kameň tohto kostola. Asistoval mu pri tom aj mladý diakon – dnes dekan Miroslav Bederka. Biskup - apoštolský nuncius Józef Henryk Nowacki, blízky spolupracovník Jána Pavla II. posvätil v tomto kostole 11.marca 2005 Krížovú cestu, práve v čase, keď svätý pápež prežíval tú svoju. Biskup -vtedy generálny vikár Mons. Ján Orosch rozhodol a 8.septembra 2005 posvätil v tomto kostole sochu Panny Márie s titulom „Matka cirkvi“ a o 13 rokov neskôr pápež František ustanovil jej sviatok práve na Svätodušný pondelok – Boh aj takýmto nežným dotykom potvrdil, a počas výstavby mnohými inými, doslova znameniami potvrdzoval, že je to jeho vôľa ...

Kostol stojí v samotnom srdci Dúbravky, na križovatke jeho hlavných ciest a jeho kríž je na nich majákom. Pamätníci vedia, že v čase výstavby sídliska tu stála veľká betonáreň. Odtiaľto sa vtedy vozil materiál pre stavbu základov panelových domov a ciest medzi nimi... Odtiaľto si dnes odnášame duchovnú silu pre stavbu domov na skale, pre prípravu a vyrovnanie ciest Pánovi....

Mnohí sme boli smutní, keď výstavba kostola po jej slávnostnom zahájení (25.5.1997) na tri roky uviazla v reštitučnom spore. Pán však takto predĺžil dobu formácie a budovania farského spoločenstva, ktoré sa na sláveniach zatiaľ stretávalo v sobášnej sieni (dnes evanjelickom kostole) a tiež v Dome kultúry. Bolo zrejme potrebné sa ešte od mnohého oslobodiť, aby sme mohli ako spoločenstvo slobodných ľudí budovať najprv svoj duchovný a potom i ten kamenný chrám – aby túžba po Bohu a spoločenstve bratov bola naozaj úprimná. Tu sa ponúka isté

* Mons. Prof. ThDr. Stanislav Vojtko, PhD., prepošt Kolegiálnej Kapitulky sv. Mikuláša v Trnave, dekan Smolenického dekanátu, farár vo farnosti Horné Orešany, (v rokoch 1993-2011 farár v BA-Dúbravke)

porovnanie – náprotivný Dom kultúry je síce tiež osobitným architektonickým útvarom, ale stavali ho doslova neslobodní ľudia. Stavba bola obohnaná dvojitém plotom s vežičkami a ozbrojenou strážou, stavbári s bielym pásom na odevu ... Mal to byť chrám kultúry, no však bez Boha. Napokon tam však Boh predsa osobitne vstupuje a prebýva pri slávení svätých omší po viacero rokov...

Sme radi, že v našom spoločenstve sa môžeme stále stretnúť a poďakovať sa človeku, ktorý sa nechal Duchom Svätým inšpirovať vytvoril projekt tohto kostola – arch. Ľudovíta Režucha. Podľa jeho vlastných slov je síce kostol jednoduchou stavbou, ktorej zložitost' však spočíva jeho podstate a tou je oltár. Kostol je práve preto pôdorysne smerovaný k oltáru a výškovo k Bohu. (*Ing. arch. L. Režucha/Ing. arch. M. Ľupták, spravodajský šot DTV „Zrodenie kostola“ zo dňa 26.10.2002*) Spoluautor projektu arch. Marián Ľupták už dohliada na toto dielo z tohto druhého pólu Vrávi sa, že muž je hlavou a žena krkom, ktorý ňou otáča ... Ďakujeme aj pani architektke Jele Hudcovskej, že práve ona „otočila“ tento chrám o 180° aby sme mohli sv. omše sláviť nerušene od križovatky.

Samotná stavba kostola bola náročnou organizačnou, finančnou a samozrejme realizačnou prácou. Nebola by však možná bez úzkeho okruhu odborných spolupracovníkov v stavebnej komisii, bez štedrých Bohuznámych darcov, ktorí obetovali od 2 halierov „chudobnej vdovy“ až po mnohociferné sumy, bez modlitebných a iných obiet mnohých dobrých ľudí. Práve vďaka týmto počinom Pán staval v našej farnosti chrámy dva – kamenný Chrám Ducha Svätého a chrám v duši každého človeka, ktorý týmto dielom žil. Všetkým nech Pán toto hojne odmení.

Práve takto budovaný chrám doslova zázračne priťahuje do potrebných služieb kostolníkov, organistov, spevákov najmä mladších ľudí, ktorí ňom za roky doslova vyrástli od miništrantov a detí v zbore, a dnes už mnohí roky ňom dennodenne slúžia. Pán nech štedro všetkým odmení.

Nechceli by sme opomenúť nikoho, avšak je ťažké je všetkých vymenovať pred zotmením.. Spomeňme si najmä na tých, ktorých si Pán už povolal. Veríme, že s ním tvoria oslávené spoločenstvo v nebi.

Práve pre zodpovednosť za duchovné dedičstvo budovania chrámu – spoločenstva veriacich, je táto dnešná slávnosť zároveň zahájením Jubilejného roka našej farnosti, ktorý bude trvať až do hodovej slávnosti 26. septembra budúceho roku, kedy si pripomenieme 300.- sté výročie posvätenia farského kostola sv. Kozmu a Damiána a takto sa cez jediného a večného Pána spojíme stými, ktorí nás v budovaní chrámu a spoločenstva predišli a my stojíme na ich pleciach...

Dôstojní páni kapláni a páni farári, Vám ako našim bývalým kaplánom a aj farníkom sa chceme poďakovať za Vašu duchovnú službu v našej farnosti. Vieme, že vo Vašom kňazskom povolání nie je jednoduché prijať Pánove slová o tom, že „Jeden rozsieva a druhý žne“. No chceme Vás uistiť, že Vaše svedectvo prijatia tejto služby a seba v tejto službe je pre nás potrebnou posilou v našom živote. Dôstojný pán dekan, otec Miroslav, dovoľte, aby sme práve Vám v mene všetkých kňazov, ktorí pôsobili a pôsobia v našej farnosti odovzdali kyticu kvetov, ako prejav úcty a vďaky za svedectvo byť pripravený neustále žať i siať všade, kde Vás náš Pán povolá. Ďakujeme Vám za svedectvo obetavej a zodpovednej služby v ťažkej dobe covidovej skúšky a mnohých iných.

A na záver mi dovoľte poďakovať duchovnému architektovi tohto chrámu i farského spoločenstva - dôstojnému pánovi prepoštovi Stanislavovi Vojtkovi. Drahý Stanko, Tvoje

meno zostane v tomto chráme nielen na kamennej tabuli, ale najmä v našich srdciach navždy zapísané. Ty si dokázal inšpiráciu Svätého Ducha, pre tento chrám i farnosť vpísať do nášho srdca. Delil si sa snami o všetko, o každú radosť i bolesť tak, že rástla naša viera a tým aj úsilie „modliť sa a neochabovať“, najmä vo chvíľach, keď sa veci zdali byť z prirodzeného pohľadu neriešiteľné.

Svätý Ján Pavol II sa raz pri meditáciách v Sixtínskej kaplnke vyjadril: „že Boh je vzťah“. Sme Ti Stanko vdáčný, že si nás získal pre tento vzťah, že si nás získal pre Boha. Učil si nás žasnúť, aby sme boli duchovne živí, a tiež že musíme byť najprv hlboko ľudskými, aby sme mohli byť Boží. (citáty: G.K. Chesterton/ prof. A. Dermek, SDB)

Prijmi drahý Stanko od nás kyticu kvetov ako poďakovanie za toto všetko, že si nás viedol od tradičnej k osobnej viere a takto sme mohli spolu 18 rokov zažívať skúsenosti viery.

Chceme si toto všetko zachovať ako dedičstvo pre budúce generácie, preto sa potrebujeme neustále duchovne obnovovať a posilňovať a takto stále objavovať cestu viery – a to aj prostredníctvom skúseností z jej prežívania pri budovaní tohto chrámu. Toto je naším predsavzatím do ďalších rokov a k nemu Ťa drahý Stanko prosíme o požehnanie.

Pochválený buď Pán Ježiš Kristus.

V Dúbravke, 29. októbra 2022

